

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 273/05-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 65/93 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) bola 29. novembra 2005 doručená sťažnosť P. K., bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 65/93.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobu zaslanou krajskému súdu 5. júna 1992 domáhal od žalovaného zaplata 90 742 Kčs s príslušenstvom z dôvodu úhrady za vykonané práce, pričom konanie v tejto veci bolo na krajskom súde vedené pod sp. zn. Cb 65/93. Podľa tvrdenia sťažovateľa: „*Na pojednávaní 19. 01. 2004 súd žalobu zamietol. Zdôvodnil to tým, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. (...) Rozsudok bol navrhovateľovi doručený dňa 02. 02. 2004.*“

Proti rozsudku krajského súdu z 19. januára 2004 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom konal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 Obo 193/04. Najvyšší súd uznesením „*zo dňa 07. 09. 2005 (...) odvolacie konanie zastavil. Uznesenie NS SR bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené 26. 09. 2005. Odôvodnil to tým, že dňa 29. 01. 2005 bol odporca vymazaný z obchodného registra, keď konkurzný súd v Bratislave zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku*“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„*V priebehu konania na Krajskom súde došlo k neospravedlňiteľným prieťahom za celé obdobie rokov 1992 až 2005. Osobitne treba poukázať na prieťahy v rokoch 1993 - 2000, keď súd konal naprosto neefektívne. (...)*

Sťažovateľ návrh na súd zaslal 05. 06. 1992. Súd prvý termín pojednávania vytýčil až po vyše 6 rokoch, a to 9. 11. 1998. Po odstránení väd podania navrhovateľa bol naprosto nečinný po dobu 3 rokov, keď až po 3 rokoch žalobný návrh poslal na vyjadrenie odporcovi. Druhý termín pojednávania vytýčil na 23. 11. 2000, ktorý sám zrušil a vytýčil ho až na 19. 10. 2001, čo mu trvalo takmer jeden rok.

Vzhľadom na predmet sporu bolo zrejmé, že pre rozporné stanovisko navrhovateľa a odporcu o výške vyfaktúrovaných prác bude nutné vykonať dokazovanie znalcom. Tohoto súd však ustanovil až po 10 rokoch. Znalec v posudku sa vôbec nevysporiadal s úlohou mu danú súdom a napriek tomu mu jeho vypracovanie trvalo 1 rok. (...)

Sťažovateľ ako účastník konania ničím neprispel k prieťahom v dĺžke konania pred Krajským súdom naopak, vystupoval súčinnosťne a aktívne. Na požiadavky súdu odpovedal v stanovených lehotách a len v 2 - 3 prípadoch túto prekročil v dôsledku jeho pobytu v zahraničí. Sťažovateľ už pripisom zo dňa 05. 08. 1998 urgoval vytýčenie termínu

pojednávania vzhľadom na odstup viac ako 6 rokov od podania žaloby.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Pavla Kováča na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aby vec bola spravodlivo ... v primeranej lehote ... prejednaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn: Cb 65/93 bolo porušené.

2. Pavlovi Kováčovi sa priznáva finančné zadosťučinenie 500.000,- Sk (slovom päťstotisíc korún slovenských), ktoré mu je povinný vyplatiť Krajský súd v Bratislave do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Pavlovi Kováčovi trovy právneho zastúpenia... Sk (slovom...) na účet jeho advokáta JUDr. J. K., N., (...) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy: „Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.“

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 65/93 došlo k porušeniu označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti sťažovateľa v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (I. ÚS 239/05, I. ÚS 175/05).

Z obsahu predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že v napadnutom konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. Cb 65/93 krajský súd rozhodol o žalobe sťažovateľa rozsudkom z 19. januára 2004 tak, že žalobu zamietol. Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 2. februára 2004. Proti rozsudku sa sťažovateľ 26. februára 2004 odvolal, pričom o odvolaní konal od 5. apríla 2005 najvyšší súd pod sp. zn. 4 Obo 193/04. Najvyšší súd uznesením zo 7. septembra 2005 odvolacie konanie zastavil z dôvodu zániku žalovaného a jeho výmazu z obchodného registra.

Z dôvodu zastavenia odvolacieho konania uznesením najvyššieho súdu zo 7. septembra 2005 (nadobudlo právoplatnosť 26. septembra 2005) bolo konanie pred krajským súdom právoplatne skončené 4. marca 2004, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu z 19. januára 2004.

Sťažnosť sťažovateľa z 23. novembra 2005 na priet'ahy v napadnutom konaní krajského súdu bola ústavnému súdu doručená 29. novembra 2005.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ sa o skutočnosti, že ním napádané konanie pred krajským súdom bolo skončené (iný zásah), mohol dozvedieť najneskôr 2. februára 2004, keď mu bol doručený rozsudok krajského súdu z 19. januára 2004, a teda od tej doby krajský súd už nemohol porušovať sťažovateľom označené práva. Od 2. februára 2004 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 29. novembra 2005, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už na jej predbežnom prerokovaní ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 237/04, I. ÚS 174/05).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa tou časťou sťažnosti na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľ domáha jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2005